

LA CANSÓ DE MODA

No cantes más «La Africana»
avuy sentiréu per tot;
no cantes más «La Africana»,
vente conmigo á Aragón.

¡Qué es carregós aquest dúo,
y que ho es de carregós!
Totas las raspas lo cantan
escombrant, rentant, fent foch,
fent ganxet las senyoretas
y hasta caminant y tot
també las pentinadoras
lo cantan poquet á poch;
dant llustre, las planxadoras,
vente conmigo á Aragón;
vente conmigo y no temas
cantan tot fent pantalóns
las sastressas; las modistas
tot fent repunt, la cansó;
sembla la cansó enfadosa,
tothom la canta, tothom,
y cada hu á sa manera
la tracta sens' compassió.

¡Si ho sentís en Caballero,
cóm renegaria, cóm!
Perque sembla que 's disputin
á qui 'l trosseji millor.
¡Quinas notas més mal fetas!
¡Ni las *notas del marroch!*
que essent notas africanas
també 'm fan posar nerviós.

Si ser amables volguesseu,
nenas que cantéu axó
d' aquest dúo totas solas,
voldria un petit favor
demanarvos; concediumel,
que lo que os demano es poch:

No cantéu més «La Africana»,
no hi volguéu aná á Aragó;
tot axó, dexeusho córrer
qu' es en va y os canséu molt;
per reposar, cantéu l' aria
¡sabéu? de «El Rey que rabió»
que *¡ay de mí, ay de mí!* acaba,
al menos axó es més nou,
y hasta jo os aplaudiria
si, creyent lo que os dich jo,
os n' anavau á cantarla
á la Amèrica del Nort.

JO.

LO QUE 'S DIU DEL BALL DE SOLTRES

- Pauleta: ¡zahont vas tan depressa?
- A buscar un dominó pera la nit d' avuy.
- ¿Té distressas? ¿de veras?
- Tú dirás, si no tenim obligació nosaltres d'

ajudar als axerits joves del Cassino per que lluixí 'l Ball de Soltres.

—Si, perque fa uns quants anys que aquest ball *apenas se llama Pedro*.

—Ay, filla! ja 'l veurás aquest any! ¿Que no estàs enterada dels preparatius?

—No se re, noya. (En aquest moment passa distret y tot determinat un jove soci del Casino.)

—Adeu, Peret.

—Hola! Deu vos guard!

—Escolta, home, escolta: tú que sempre estàs enterat de tot, esplicans lo que farán dissapte 'ls joves del Cassino.

—Una passada hasta allí, moltes distressas, trajos arrivats exprofés de Barcelona, carretelas, carromatos, y caballs ab pendatxos virolats, com diu l' immortal Clavé en la «Fontada». Ja debéu haber vist L' HEREUHET, qu' es dels més festius y satírichs que hasta avuy s' han publicat. Además, al entrar al saló, la Comissió d' obsequis...

—¿Hasta Comissió d' obsequis?

—Vaya! entregarà á cada noya un Programa de la festa, d' alta novetat y gust exquisit.

—Me sembla que 'ns enganyas. Tantas cosas...

—Encare no hi es tot: la sala de ball, adornada com may s' ha vist: guirnaldas y cintas en abundancia, flors, figures alegòricas, caricaturas degudas al pinzell de joves consocis, en fi, alló será la mar.

—Ay, senyor! Si tot lo que 'ns has dit es cert ja voldria serhi, perque los peus me demandan *jaleo*; se coneix que s' acosta la nit.

—Lo mismo *ta* digo.

—Tú, Lola, ¿quánts ne ballarém?

—Los que vullas menos las massurcas, que las ballo ab en Pau.

—Donchs ballarém l' schotichs y rigodóns de la primera part y la americana de la segona; ¿y ab tú, Pauleta?

—Tria, noy; los que vulgas.

—Vals y massurca de la primera y la segona americana de la segona. ¿T' está bé?

—Perfectament. (Toca horas lo rellotje de la Parroquia.

—¡Calléu! ¡Rechristo, las *piadosas*! Vaja, hasta l' vespre, y que vaja be.

—Adeu.

—Adeu. ¿Qué fariam, noya?

—M' en vaig á casa y miraré de conquistar á la mare per si vol que 'm distressi: en tal cas, ja t' ho sabré dir aquesta tarde.

—Y quedarém entesas. Adios.

—Adeu.

E. E.

I PERE !

A mon estimat amich PERE MARCH.

Pro, ¿qué 't pescas? ¡Digam!
No se lo que 't passa.